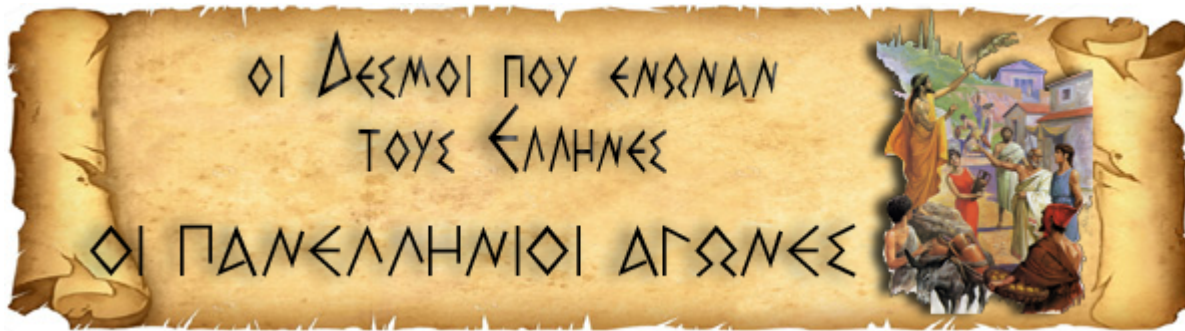

Οι δεσμοί που ένωναν τους Έλληνες (I)

/ [Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

Αναταραχή επικρατούσε στο νησί της Ρόδου. Οι αγγελιοφόροι που είχαν φτάσει από την Ολυμπία της Ηλείας, οι σπονδοφόροι, διαλαλούσαν τα νέα από την αυγή και οι κάτοικοι σιγομουρμούριζαν μεταξύ τους το σπουδαίο γεγονός: Σε λίγες μέρες θα άρχιζαν οι 83^{οι} Ολυμπιακοί αγώνες! Ήταν μια μεγάλη γιορτή αυτό το αθλητικό γεγονός. Αυτοί οι αγώνες, οι οποίοι γίνονταν κάθε τέσσερα χρόνια, ήταν μια ευκαιρία για όλους τους Έλληνες, από τα παράλια του Εύξεινου Πόντου μέχρι τις αποικίες της Σικελίας, να ανανεώσουν τους δεσμούς τους, να ξεχάσουν τις θεούς και την κοινή καταγωγή τους!

Ο Διαγόρας, μαθαίνοντας το νέο, θυμήθηκε

τις παλιές του δόξες. Ήταν σπουδαίος πυγμάχος και είχε στεφθεί ολυμπιονίκης στα νιάτα του. Μάλιστα, είχε νικήσει και στους τέσσερις πανελλήνιους αγώνες, της Ολυμπίας, του Ισθμού, της Νεμέας και των Δελφών. Τώρα είχε έρθει η σειρά των γιων του να τιμήσουν το όνομα του πατέρα τους.

Ο μεγάλος γιος, ο Δαμάγητος είχε στεφθεί ολυμπιονίκης πριν τέσσερα χρόνια στο

παγκράτιο, ένα άθλημα που συνδύαζε την πάλη και την πυγμαχία. Όμως το είχε πάρει απόφαση ότι θα συμμετείχε και σε αυτούς του Ολυμπιακούς. Ήθελε να δείξει

ΠΑΓΚΡΑΤΙΟ

ο δεύτερος γιος, ο Ακουσίλαος, πρώτη φορά θα έπαιξε στο άθλημα που πριν χρόνια είχε αναδείξει τον πατέρα του.

Είχε και άλλα τρία μικρότερα παιδιά ο

Διαγόρας: τον Δωριέα, την Καλλιπάτειρα και τη Φερενίκη. Όμως μόνο τον Δωριέα μπορούσε να πάρει μαζί του στην Ολυμπία να παρακολουθήσει τα αγωνίσματα. Απαγορευόταν στις γυναίκες να εισέλθουν στο στάδιο.

Έτσι λοιπόν, ο Διαγόρας με τα τρία του αγόρια, τον Δαμάγητο, τον Ακουσίλαο και τον Δωριέα, μπήκαν στο πλοίο με προορισμό την Ολυμπία. Ένιωθαν ασφάλεια καθ' όλη τη διάρκεια του ταξιδιού, καθώς λόγω των Ολυμπιακών, όλοι οι πόλεμοι και οι επιθέσεις είχαν σταματήσει αυτόματα.

Φτάνοντας στον ιερό χώρο της Ολυμπίας, κατευθύνθηκαν αμέσως προς τον ναό του Δία. Προσευχήθηκαν μπροστά στο χρυσελεφάντινο άγαλμα του βασιλιά των θεών, για να τους δώσει τη νίκη. «Ένδοξε Δία, οδήγησε τα παιδιά μου στο θρίαμβο! Βοήθησέ τα να λάβουν αυτή την ύψιστη τιμή. Και εγώ δεν θα ξαναζητήσω ποτέ τίποτα!», ευχήθηκε ο ηλικιωμένος Διαγόρας. Έπειτα, επισκέφτηκαν το ναό της Ήρας και τέλος κατευθύνθηκαν βορειότερα, προς το ιερό της πόλης. Εκεί, βρίσκονταν οι θησαυροί και τα αφιερώματα όλων των

αφησε ένα σκαλιστό αγγείο γεμάτο νομίσματα.

Όμως οι αγώνες σε λίγο θα άρχιζαν. Με βήμα

ταχύ, ο πατέρας και οι τρεις γιοι προχώρησαν προς το στάδιο. Παρακολούθησαν τους δρομείς, τους δισκοβόλους και τους ακοντιστές. Τώρα είχε έρθει η ώρα για το παγκράτιο. Ο Δαμάγητος πήρε θέση και ετοιμάστηκε να παλέψει. *«Πρέπει να τα καταφέρω. Για χάρη του πατέρα μου»*, σκέφτηκε και αμέσως όρμησε στον αντίπαλό του. Αυτός, μην περιμένοντας τέτοια επίθεση, τα έχασε. Η νίκη ήταν εύκολη για τον πρωτότοκο γιο. Όλοι οι αντίπαλοί του μετά από λίγο τα παρατούσαν. Θα στεφόταν και πάλι ολυμπιονίκης. Γεμάτος περηφάνια δέχτηκε το στεφάνι ελιάς από τους κριτές. Το πλήθος χειροκρότησε ενθουσιασμένο.

Όμως είχε έρθει η ώρα τώρα και για το δεύτερο γιο να αποδείξει την αξία του. Κοίταξε τον αντίπαλο πυγμάχο! Πόσο μεγαλόσωμος του φαινόταν! Η πυγμαχία άρχισε. Ο γεροδεμένος αντίπαλος δεν τον άφηνε με τίποτα να ξεφύγει. Όμως ο Ακουσίλαος δεν ήταν πρόθυμος να τα παρατήσει. Ήταν γιος του Διαγόρα, του Ολυμπιονίκη, έπρεπε να αντέξει. Με γρήγορες κινήσεις, κατάφερε να ξεφύγει και τέλος να ρίξει τον μεγαλόσωμο άντρα στο έδαφος. Δεν μπορούσε να το πιστέψει! Είχε νικήσει! Ήταν ολυμπιονίκης της πυγμαχίας! Συγκινημένος, δέχτηκε κι αυτός το ιερό στεφάνι ελιάς!

Και τότε τα δυο αδέρφια. οι δυο πρωταθλητές, σαν να ήταν συνεννοημένοι, έβγαλαν τα χέρια τους και τον σήκωσαν στα χέρια! Όλο το γόρας έκλαιγε από τη χαρά του! Η ευχή του γόρου έβγαινε νικητές!

ώμους τους. Ο Διαγόρας χαμογελούσε, αλλά είχε τα μάτια σφαιριστά. Είχε αφήσει την τελευταία του πνοή ακούγοντας τις επευφημίες του πλήθους μαζί με τους γιους του. Ο Δαμάγητος, ο Ακουσίλαος και ο Δωριέας αγκαλιάστηκαν με βαθιά συγκίνηση. «Μην στεναχωριέστε αδέρφια! Κάνατε περήφανο τον πατέρα μας και τη Ρόδο! Δεν θα μπορούσε να έχει πιο ένδοξο θάνατο!», είπε θαρρετά ο μικρότερος γιος. Και έτσι ήταν. Οι δυο ολυμπιονίκες παρηγορήθηκαν με τούτα τα λόγια.

Αφού παρακολούθησαν και το τέθριππο (ιππικό αγώνισμα), πήραν το δρόμο του γυρισμού. Φτάνοντας στο νησί, μια έκπληξη τους περίμενε. Ένα μεγάλο πλήθος είχε μαζευτεί και είχε γκρεμίσει μέσα σε πανηγυρισμούς ένα μέρος του τείχους της πόλης. Οι τρεις γιοι ανέβηκαν σε ένα άρμα και μπήκαν στην πόλη μέσα από αυτό το άνοιγμα. Ήταν μεγάλη τιμή αυτή που τους είχαν κάνει. Συμβόλιζε τη γενναιότητα τους και το θάρρος τους! Όλη η πόλη θα τους τιμούσε και θα τους θαύμαζε για πολλά χρόνια.

Όμως η ιστορία των παιδιών του Διαγόρα του Ρόδιου δεν τελειώνει εδώ. Μετά από χρόνια, ο Δωριέας, ο μικρότερος γιος, που αγαπούσε το παγκράτιο όπως και ο μεγάλος του αδελφός, έγινε ολυμπιονίκης τρεις συνεχόμενες φορές στους Ολυμπιακούς αγώνες. Και οι κόρες του Διαγόρα, η Φερενίκη και η Καλλιπάτειρα; Αυτές γέννησαν η κάθε μια από έναν γιο. Τα ονόματά τους ήταν Ευκλής και Πεισίδωρος. Μετά από χρόνια αυτοί οι δύο άνδρες, συνεχίζοντας την παράδοση της οικογένειάς τους, γεύτηκαν κι αυτοί τη νίκη μέσα στο στάδιο της Ολυμπίας. Ο Διαγόρας ο Ρόδιος, τα παιδιά του και τα εγγόνια του, όλοι σε διαφορετικές περιόδους είχαν στεφθεί με το ιερό κλαδί της ελιάς!

Αλ. Σαββόπουλος

Παρακάτω μπορείς να δεις πολλά στοιχεία από τους Ολυμπιακούς και άλλους Πανελλήνιους Αγώνες, που διεξάγονταν στην αρχαία Ελλάδα.

Δημοσίευση σε συνεργασία με τα

Εκπαιδευτήρια "Ο Απόστολος Παύλος"

